

BYANCA ELYSA

DU-MĂ SPRE NOI

volumul II

ORICE FIR RĂTĂCIT ÎȘI GĂSEȘTE
DRUMUL SPRE CASĂ.





○ PRIVIRE ÎN TRECUT

Stătea pe o bancă și urmărea mașinile care treceau pe strada îngustă. Aștepta deja de cinci minute și nu mai avea răbdare. Bâțâia din picior, cu țigara între degete și cu doza de energizant în cealaltă mână. Nu-i plăcea deloc să fie lăsat cu buza umflată, dar, după cum părea, asta urma să se întâmple. N-ar fi fost deloc încântat, dar și-ar fi încălecat scuterul și ar fi demarat în trombă toți cei cinci kilometri, promițându-și sie că nu avea să o mai bage deloc în seamă pe fata aia tupeistă. Îl trezise cu noaptea în cap și acum nu venea.

Du-mă spre noi

Băiatul nu știa atunci, dar, în clipa în care o văzuse traversând strada, viitorul începuse să i se contureze perfect înaintea ochilor. Avea să fie fatal, după cum promiteau figura ei posomorâtă și brațele încrucișate în mod defensiv la piept.

Nici nu se aplecase să îl sărute când apăruse. Nu că lui i-ar fi păsat. Nu era adeptul manifestărilor amoroase în public – parcul era oricum gol la ora aceea a dimineații –, dar tot i se păru ceva ciudat faptul că ea nu o făcuse.

— Ia zi, ce arde? întrebă el, stingând țigara pe o muchie a băncii și azvârlind-o în nisip.

Fata se așeză lângă el și rămase tăcută preț de câteva secunde.

Nu se cunoșteau prea mult ei doi, erau un cuplu de adolescenți prea pătimiși pentru propriul lor bine, de aceea se instalase și tăcerea între ei. Da, se puteau ascunde prin orice cotlon pe întuneric, iar acolo s-ar fi sărutat și și-ar fi smuls hainele de pe ei, dar acum, la lumina zilei, erau niște străini.

Iar secretul care atârna între ei doi avea să confirme aceste cuvinte.

— Cred c-am dat-o în bară, își găsi ea puterea să spună.

Băiatul sorbi din cutia sa de energizant și își îngustă privirea, fixând-o cu ochii lui.

— Explică, spuse el și își mai aprinse o țigară.

Bănuia vag că nu era o glumă, dar avea nevoie să se convingă, așa că insistă în clipa în care fata nu se lăsă deloc în voia vorbelor.

— Hai odată, că n-am toată ziua. Ce-i așa important încât să nu mai suporte amânare?

Întrebarea lui ar fi putut fi una oarecare, dar răspunsul avea să aducă tragedia în viețile lor mărunte.

— Un copil, murmură ea.

Ca din instinct, fata își duse mâna pe abdomen și mișcarea ușoară păru mai mult un gest protector. Băiatul avu impresia că i se revărsau în cap crengile copacului care îi adăpostea, dar nu schiță nimic.

— S-a întâmplat, ridică ea din umeri.

O făcu mai mult ca o explicație, observând că el nu spusese nimic, de parcă vestea nu ar fi fost îndeajuns de rea pentru a le distruge tinerețea.

Acum, el trăgea din țigară în acel mod disperat, ca și cum s-ar fi agățat de fiecare inhalare a fumului pentru a ieși din bula creată de vorbele pe care iubita lui temporară nu le rostise cu voce tare.

— Ești gravidă? reuși să rostească într-un final.

Fata îi luă țigara pe jumătate fumată dintre degete și trase un fum prelung din ea. Părea că își căuta gândurile prin tot haosul din mintea ei cât timp tăcea, dar băiatul cerea un răspuns, și îl cerea imediat.

— Vorbește, zise el iarăși.

Du-mă spre noi

— Da, confirmă ea. Am făcut trei teste, toate pozitive.

— Fir-ar al dracu'! se stropși el.

Lovi cu vârful piciorului în nisip și împrăștie câteva grăunțe. Purta papuci, nici timp nu mai avusese să se încălze în ceva acătării. Doar își anunțase bunica despre plecare, spunându-i că nu avea să întârzie pentru întâlnirea lor cu inginerul horticol. Nu că i-ar fi fost pe plac să asculte ore în șir despre tipuri de sol, temperaturi, semințe și germinare sau să se plimbe prin seră și apoi pe plantație. Toate acestea sub soarele arzător al verii. Dar bunicii nu se lăsau înduplecați de stilul nepăsător al băiatului, spunându-i mereu că banii veneau din muncă cinstită, nu din căscat gura și întins mâna. Ce-i drept, lui nu-i plăcea nimic mai mult decât cluburile și gagicile, dar pentru acestea avea nevoie de bani. Așa că se supunea condițiilor. Seara, putea fi un băiat de bani gata, în vreme ce ziua nu era decât un membru al familiei, obligat să muncească pentru fiecare euro necesar ieșirilor sale în oraș.

— Nu înțeleg cum de s-a întâmplat una ca asta, murmură fata.

Părea o discuție normală și logică dintre două persoane care făcuseră sex, doar că niciunul dintre cei doi nu ar fi admis că ar fi fost vina sa. Fata se gândea că era din pricina anticoncepționalelor luate după ureche, fără prescripție medicală, în vreme ce băiatul își calcula în cap dățile în care și-o trăseseră fără prezervativ – dacă se petrecuse vreodată. Apoi, gândurile fiecăruia

alunecau la suprafața lucrurilor, luând forma altora și întorcându-se împotriva partenerului.

În realitate, vina se împărțea în mod egal. Amândoi erau adolescenți fără griji, fertili – mai ales fertili –, și li se mai întâmpla să uite chestii, așa se întâmplase una ca asta.

— Iar eu nu înțeleg de ce-mi spui mie, zise băiatul, cu un calm pe care nu îl simțea cu adevărat.

— Cum adică de ce-ți spun ție?

Fata îl privea fără a avea habar ce îi trecea prin cap în acele clipe. De fapt, nu prea avea habar de asta de cele mai multe ori, pentru că băiatul avea o dispoziție dată naibii, dar nici nu își bătuse capul cu așa ceva. Da, fusese primul pentru ea, și chiar avea să fie de neuitat, însă ea știuse că nu ar fi fost decât o aventură. El avea să plece înapoi în România la finalul lunii, iar ea avea să rămână, pentru că familia ei era acolo. Nu existase nici măcar o șansă pentru ei doi. Nu înainte de această sarcină.

— Nu s-a pogorât peste mine Duhul Sfânt, să știi, adăugă ea apoi.

Cuvintele ei erau menite să facă o glumă, dar băiatul nu o pricepu. Sau nu vru să o priceapă, pentru că nu era deloc prost. Avea o minte ageră, dar nu o prea folosea. Nu de altceva, ci de lene.

— Cine știe ce sfânt s-a mai pogorât peste tine, veni replica lui, ironică și ușor nesimțită.

Du-mă spre noi

O persifla, bineînțeles. Privirea lui îi arătă fetei fix ceea ce nu credea că avea să vadă vreodată – adevărata lui părere despre ea. Totuși, ea însăși realiza magnitudinea faptei sale. Cincisprezece ani nu era o vârstă demnă de a-ți pierde virginitatea, cu atât mai mult când nu te asigurai că nu aveai să rămâi însărcinată.

— Ce, am stat eu la curu' tău, ca să văd cu câți te-ai mai ars tu?

— Ce tupeu pe tine, scuiță ea printre dinți. Ți-am dat tot ție, numai ție!

Tonul ei nu avea decât o notă de învinuire, dar băiatului i se păru inadmisibil ca ea să-i vorbească astfel.

— Atunci, dacă tu zici că-i al meu, scapă de el. Nu-l vreau!

Acele cuvinte aveau să îi bântuie pe amândoi mulți ani, iar ele urmau să se reîntoarcă sub diferite forme ale regretului.

— Cum îndrăznești? pufni ea.

— Cum îndrăznesc eu? Nu, cum îndrăznești tu!

O urmărea cu privirea a o mie de reproșuri, iar fata îi simțea ochii trecând prin ea cu forța unor săgeți de gheață. Avea ochi frumoși – el tot era frumos, ăsta era un fapt –, însă, când erau tulburați, păreau de-a dreptul translucizi.

— Vii la mine și-mi spui că ești gravidă, așteptând ce?

Se ridică de pe bancă și se întoarce cu spatele la ea, împreunându-și degetele la ceafă.

— Ce vrei de la mine? întrebă apoi, rămânând în aceeași poziție.

— Să-ți asumi, veni răspunsul ei.

Băiatul își lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot ciudat de râs, de parcă fata tocmai ce ar fi spus o glumă bună.

— Să-mi asum? Să-mi asum! Nu, că tu sigur ai tras ceva pe nas.

— Da, am tras pe nas și am rămas gravidă.

Completarea ei fu rostită cu emfază, fluturând din mână a lehamite. Simțea cum lacrimile începeau să i se adune în ochi, dar nu voia nicidecum să plângă în fața lui. I-ar fi demonstrat slăbiciunea, iar ea nu își dorea să se întâmple una ca asta.

— Normal că trebuie să-ți asumi, nu l-am făcut singură!

Acum vorbea răstit, pentru că sângele îi clocotea în vene de la nesimțirea cu care o trata el, și nu îi mai păsa dacă i-ar fi auzit cineva.

— Păi, nici nu-l vei face. Nu cu mine oricum. Îl vreau afară din peisaj până mâine.

Du-mă spre noi

BYANCA ELYSA

DU-MĂ SPRE NOI

volumul II

FII REBEL.
TRĂIEȘTE-ȚI VIAȚA LA MAXIM.
ÎNCALCĂ REGULILE.
FĂ GREȘELI. IA DECIZII.
NU. REGRETA. NIMIC.

RAUL CREDEA CĂ ARE TOTUL SUB CONTROL ÎNAINTE.

ACUM, CU ELENA ÎN VIAȚA LUI, CONTROLUL E LA FEL DE ÎNDEPĂRTAT PRECUM ȚARA UNDE A JURAT SĂ NU MAI PUNĂ PICIORUL ÎN VECI. ÎNSĂ O CĂLĂTORIE DE URGENȚĂ ÎN ITALIA ÎL ADUCE FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU UN TRECUT PE CARE L-A IGNORAT ANI LA RÂND. LOCUL NU FACE DECÂT SĂ-I AMINTEASCĂ DE FATA PE CARE A LĂSAT-O ÎN URMĂ ÎN ADOLESCENȚĂ, CU INIMA FRÂNTĂ ȘI CU UN ULTIMATUM PLUTIND ÎNTRE EI.

RAUL ȘTIE CĂ NU MAI POATE SCHIMBA CEEA CE A FOST FĂCUT, DAR SE GÂNDEȘTE CĂ AR PUTEA SĂ ÎNDULCEASCĂ RĂUL, CERÂNDU-ȘI IERTAREA ATÂT DE NECESARĂ.

NUMAI CĂ, ATUNCI CÂND VREA SĂ AJUNGĂ LA EA, SE LOVEȘTE DE VICTORIA CA DE UN ZID. NU MAI GĂSEȘTE NIMIC DIN CE A ABANDONAT – TOTUL S-A TRANSFORMAT ÎN FURIE, REPROȘURI ȘI ÎNTR-UN SECRET CARE AMENINȚĂ SĂ DISTRUGĂ TOT CE A CONSTRUIT ALĂTURI DE ELENA.

ȘI, CÂND TRECUTUL CERE SOCOTEALĂ, NU MAI EXISTĂ CALE DE SCĂPARE.

PRINS ÎNTRE VIITORUL PE CARE ÎL PREGĂTEȘTE ALĂTURI DE ELENA ȘI FRÂNTURA DE PREZENT CARE ÎI POATE DA PESTE CAP TOATĂ VIAȚA, RAUL VA TREBUI SĂ ÎNFRUNTE REPERCUSIUNILE UNUI MOMENT DE EGOISM ȘI SĂ DEVINĂ OMUL RESPONSABIL DE CARE TOATĂ LUMEA ARE NEVOIE.